

Славъ свали шапката си и чорлавата му коса, освободена, настръхна :

— Така си и мислѣхъ. Кога излѣзе ?

— Още снощи.

Братътъ протегна ржце, изпусна шапката и молива, който до тогава въртѣше между прѣститѣ си и като прегърна бурно сестра си, извика :

— Ася ще стане министръ. Поздравявамъ те.

После започна да се разхожда изъ вестибюла, ржкомахаше и говорѣше непрекъснато :

— Министръ ! На, харесва ли ти ! Туй-то ! Знаехъ си азъ. Хитреци и смѣлчази излѣзоха тия хора. За една нощъ пометоха всички прѣчки. Ахъ, на мене тѣ много дължатъ ! Азъ играехъ роля съ вестника си. Същашъ ли се ? Пишихъ противъ тѣхъ и имъ се присмивахъ, за да обезценя значението имъ. Приспивахъ вълка, докато тѣ се готвѣха да го хванатъ за шията. Но тая сутринъ свалихъ маската си. Сега всички знаятъ, че и азъ съмъ съ тѣхъ. Гледашъ ли ? На, чети.

Той извади отъ джоба своя вестникъ и го подаде на сестра си, безъ да спре :

— Съ Ася трѣбва да размѣнимъ само две думи, за да се разберемъ. После, той трѣбва само да ме слуша. Ахъ, да не изпорти съ своя характеръ ! Не знаешъ ли де мога да го намѣря ? Министръ се става много лесно и — никакъ. Азъ трѣбва да говоря съ Ася. А, не знаешъ ли де може да бжде ?

Надя едва се държеше на краката си. Думитѣ на брата я замайваха. Тя чу само едно : тѣ сполу-